

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๔๐/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๑๓ /๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง

- ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.จิตตรีโกชน์ คอนสตรัคชั่น ผู้ฟ้องคดี
- องค์การบริหารส่วนตำบลมิตรภาพ ที่ ๑
- นายกองการบริหารส่วนตำบลมิตรภาพ ที่ ๒
- ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมิตรภาพ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๘๓๐/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๑๕๑๗/๒๕๖๔

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีให้ทำงานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดตะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตกลงจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีในงวดสุดท้ายเป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งได้รวมภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน ๒๘,๑๓๐.๘๔ บาท แล้ว

/ในขณะ...

ในขณะที่ทำสัญญาผู้ฟ้องคดีได้นำหลักประกันเป็นเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท มามอบให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ภายหลังจากลงนามในสัญญาผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จตามข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ และมีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ส่งมอบงานให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งคณะกรรมการตรวจการจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจรับงานไว้แล้วเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างตามสัญญาถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการ สมควรจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมิได้จ่ายเงินค่าจ้างจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ไม่ควรอนุมัติชำระเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากการตรวจรับงานก่อสร้างไม่เป็นไปตามแบบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด ในส่วนฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กแบบสีเหลี่ยมผืนผ้ามีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และให้แจ้งผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขให้เป็นไปตามแบบและเงื่อนไขอื่น ๆ ในสัญญาจ้างต่อไป หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามและช่างผู้ควบคุมงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นัดวันเวลาเพื่อที่จะทำการตรวจวัดผาตะแกรงเหล็กใหม่โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า เวอร์เนียคาลิเปอร์ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามก็มิได้ดำเนินการกำหนดนัดวันเวลาเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว และไม่จ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสระบุรี กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ต่อมา นายอำเภอมวกเหล็กได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว คณะกรรมการดังกล่าวได้ตรวจสอบและรายงานผลต่อนายอำเภอมวกเหล็กแล้วปรากฏว่างานก่อสร้างที่ผู้ฟ้องคดีส่งมอบแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการถูกต้องตามมาตรฐานวิธีการก่อสร้างแล้ว ในส่วนฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กแบบสีเหลี่ยมผืนผ้าก็เป็นไปตามมาตรฐานตามแบบมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ทุกประการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญาและเป็นการผิดนัดไม่ชำระเงินค่าจ้างตามสัญญาอันเป็นการโต้แย้งสิทธิทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ดังนี้ (๑) ค่าจ้างก่อสร้างตามสัญญาจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ (วันฟ้องคดี) คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๑๙,๗๐๘.๓๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๔๔๙,๗๐๘.๓๐ บาท (๒) คืนเงินหลักประกันสัญญาจ้าง

/จำนวน...

จำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ (วันฟ้องคดี) คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๙๘๕.๔๖ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๒๒,๔๘๕.๔๖ บาท (๓) ค่าเสียหายเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระเงินค่าจ้างทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดสภาพคล่องทางการเงินจำนวน ๓๐,๒๗๕.๙๑ บาท และ (๔) ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงอันดีของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๘๐๒,๔๖๙.๖๗ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน ๘๐๒,๔๖๙.๖๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๗๘๑,๗๗๕.๙๑ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียม ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในอัตราอย่างสูงแทนผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงทำสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงทำงานก่อสร้างวางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) งานก่อสร้างวางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ส่งมอบงาน ตามสัญญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งคณะกรรมการตรวจการจ้างได้ร่วมกันลงนามตรวจรับงานจ้างไว้ ถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ และสมควร เบิกจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งต่อมาหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ได้เสนอความเห็นเห็นว่า ควรเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีความเห็นว่า ไม่ควรอนุมัติเนื่องจากการตรวจรับไม่เป็นไปตามแบบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด กรณีฝาดะแกรงระบายน้ำเหล็กแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่อนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งผลการตรวจรับงานจ้างและให้ผู้ฟ้องคดีเข้าดำเนินการแก้ไขงานจ้างให้เป็นไปตามแบบ และเงื่อนไขอื่น ๆ ในสัญญาจ้างต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการแก้ไข ในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ และลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือร้องเรียนต่อนายอำเภอหมวกเหล็ก

/กรณีไม่ได้...

กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวให้นายอำเภอมหากเหล็กทราบแล้ว ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำฝาตะแกรงเหล็กตามสัญญาให้ร้านค้าเหล็กในจังหวัดนครนายกช่วยตรวจสอบ ปรากฏว่ามีความหนาไม่เป็นไปตามแบบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด คือ ๕.๗๐, ๕.๗๙, ๕.๗๖, ๕.๗๓, ๕.๕๐ และ ๕.๘๒ มิลลิเมตร อีกทั้งแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้ส่งมอบงานจ้างเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ และคณะกรรมการตรวจการจ้างซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งจะร่วมกันลงนามตรวจรับการจ้างเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยเห็นว่าถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการ และสมควรจ่ายเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่การลงนามตรวจรับการจ้างดังกล่าวก็ไม่ผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกกรณีไป หากเห็นว่าการก่อสร้างไม่เป็นไปตามสัญญาและรูปแบบแนบท้ายสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจไม่อนุมัติให้จ่ายเงินค่าจ้างได้ และกรณีตามโครงการก่อสร้างดังกล่าว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กมีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ซึ่งตามสัญญากำหนดให้มีความหนา ๖ มิลลิเมตร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุมัติให้จ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการถูกต้องตามสัญญาจ้างข้อ ๔ ข แล้ว ประกอบกับตามสัญญาที่กำหนดให้ฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กมีความหนา ๖ มิลลิเมตร ซึ่งเป็นสาระสำคัญของสัญญาที่มีผลต่อความมั่นคงแข็งแรงของงานก่อสร้าง หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยอมให้ผู้ฟ้องคดีทำการก่อสร้างฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กที่มีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร จะทำให้โครงการก่อสร้างไม่เป็นไปตามมาตรฐานการก่อสร้าง ประชาชนจะไม่สามารถความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและทำให้ราชการได้รับความเสียหาย ซึ่งหากอนุมัติการจ่ายเงินทั้งที่การก่อสร้างไม่เป็นไปตามแบบของสัญญา ผู้มีอำนาจอนุมัติซึ่งก็คือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมาย นอกจากนี้ ตามข้อ ๑๓ ของสัญญา แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจการจ้างเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของโครงการก่อสร้างนั้นแล้ว หากการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจการจ้างว่าถูกต้องหรือไม่ อย่างไรแล้ว ก็หาทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นความรับผิดชอบตามสัญญาไม่ เมื่องานก่อสร้างไม่เป็นไปตามสัญญา แม้ว่าคณะกรรมการตรวจการจ้างจะได้ตรวจรับไว้ถูกต้องครบถ้วน ก็ไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องปฏิบัติตามทุกกรณีไป ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับคณะกรรมการตรวจการจ้างในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานรับรองเอกสารอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ได้รับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไว้สอบสวนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ได้ผิดนัดหรือผิดสัญญาแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/และให้ผู้ฟ้องคดี...

และให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามสัญญาและดำเนินการแก้ไขงานก่อสร้างให้ถูกต้องตามสัญญา ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิหักเงินค่าจ้างไว้เป็นค่าปรับกรณีและผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา วันละ ๔๓๐ บาท นับจากวันครบกำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาจนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีทำงานแล้วเสร็จตามสัญญาได้ ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบค่าฟ้องขอให้ศาลพิพากษายกค่าฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชำระเงินค่าจ้าง คืบเงินหลักประกันสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ รวมทั้งต้องชดใช้ค่าเสียหาย พร้อมดอกเบี้ยตามคำฟ้องให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีให้ทำงานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จบริบูรณ์ภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็กแล้วเสร็จ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ส่งมอบงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ทำการตรวจรับงานจ้างไว้ถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการ สมควรจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุญาติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากฝาดะแกรงระบายน้ำเหล็กแบบสีเหลี่ยมผืนผ้ามีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ซึ่งไม่เป็นไปตามแบบแปลนเอกสารแนบท้ายสัญญาจ้าง ในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ และลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ตามลำดับ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการเบิกจ่าย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งผลการตรวจรับงานจ้างและให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขงานจ้างให้เป็นไปตามแบบและเงื่อนไขอื่นๆ ในสัญญาจ้างต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการแก้ไขแต่อย่างใด เมื่อคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมิได้โต้แย้งว่ามีการทำผิดสัญญาจ้างในส่วนอื่นอีก ซึ่งตามแบบแปลนร่างรูปตัวยูพร้อมฝาดะแกรงเหล็กเอกสารแนบท้ายสัญญาได้กำหนดไว้แต่เพียงว่าฝาดะแกรงเหล็กรางระบายน้ำให้มีความหนา ๖ มิลลิเมตร เท่านั้น โดยมีได้กำหนดคุณภาพของเหล็กที่จะนำมาใช้ในการจัดทำฝาดะแกรงเหล็กรางระบายน้ำตามสัญญา ก็ตาม แต่เหล็กที่จะนำมาใช้ในการผลิตฝาดะแกรงเหล็กรางระบายน้ำก็ควรที่จะต้องเป็นเหล็กที่มีคุณภาพ

/ที่ได้รับ...

ที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ซึ่งเป็นมาตรฐานการรับรองคุณภาพสินค้าอันเป็นการยอมรับกันโดยทั่วไป ดังนั้น เมื่อพิจารณาตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๔๗๙ - ๒๕๔๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะทำสัญญาจ้างและตรวจรับงานตามสัญญาจ้าง ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๒๔๙๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ เรื่อง แก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนาและแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป (แก้ไขครั้งที่ ๑) ข้อ ๔ มวลพื้นฐานขนาดและเกณฑ์ความคลาดเคลื่อน ๔.๒.๒.๑ ความหนาให้เป็นไปตามตารางที่ ๒ ซึ่งตามตารางที่ ๒ เกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนา โดยกำหนดว่า ความหนาระหว่าง ๕.๐๐ ถึงน้อยกว่า ๖.๓๐ มิลลิเมตร ความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร มีเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาเท่ากับ - ๐.๕๐ และ + ๐.๕๐ มิลลิเมตร ดังนั้น เกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาของฝาตะแกรงเหล็กทรงระบายน้ำ จึงอยู่ระหว่าง ๕.๕๐ ถึง ๖.๕๐ มิลลิเมตร ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีส่งมอบงานตามสัญญาจ้างแล้วแต่ยังไม่ได้รับชำระค่าจ้างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสระบุรี ซึ่งต่อมา นายอำเภออมวกเหล็กได้มีคำสั่ง ที่ ๑๘๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว และเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการดังกล่าวและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงและได้รายงานผลการตรวจสอบไปยังนายอำเภออมวกเหล็กเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๐ ว่า จากการสุ่มตรวจวัดความหนาของฝาตะแกรงเหล็กตามสัญญา โดยใช้เครื่องมือวัดเวอร์เนียร์คาลิเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร จำนวน ๑๐ จุด ดังนี้ ๖.๑, ๖.๑, ๖.๔, ๖.๒, ๖.๔, ๖.๓, ๖.๑, ๖.๒, ๖.๔ และ ๖.๒ มิลลิเมตร และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยมีผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการตรวจการจ้าง และช่างผู้ควบคุมงานเข้าร่วมตรวจสอบ และมีเจ้าหน้าที่จากสำนักตรวจเงินแผ่นดินจังหวัดสระบุรีและสำนักตรวจสอบพิเศษ ภาค ๑ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เข้าร่วมสังเกตการณ์ ซึ่งผลจากการสุ่มตรวจความหนาของฝาตะแกรงเหล็กตามสัญญาจ้างในพื้นที่ จำนวน ๖ จุด ดังนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เครื่องมือระบบดิจิตอล) ๕.๙๕, ๕.๙๗, ๕.๘๘, ๕.๙๕, ๕.๘๖, ๕.๘๘ มิลลิเมตร ผู้ฟ้องคดี (แบบแมนนวล) ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร ช่างผู้ควบคุมงาน (แบบแมนนวล) ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร และต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ

/เขตพื้นที่ ๑...

เขตพื้นที่ ๑ พร้อมด้วยนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดสำนักงานโยธาธิการจังหวัดสระบุรี ได้ดำเนินการตรวจสอบวัดความหนาผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำตามสัญญาจ้าง ซึ่งจากการสุ่มตรวจวัดความหนาของผาตะแกรงเหล็กโดยเริ่มจากจุดสิ้นสุดโครงการ ห่างออกไปเป็นระยะทาง ๑๐.๕๐ เมตร และวัดห่างออกไปทุก ๑๐ เมตร จำนวน ๑๒ จุด ดังนี้ เครื่องมือวัดเวอร์เนียร์คาลิปเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๖.๑๐, ๕.๘๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๕.๙๕, ๕.๙๐ และ ๕.๗๕ มิลลิเมตร และเครื่องมือวัด เวอร์เนียร์ดิจิตอล ๕.๙๐, ๕.๘๓, ๕.๙๙, ๕.๘๓, ๕.๙๔, ๕.๙๖, ๕.๙๖, ๕.๙๓, ๕.๙๑, ๕.๘๗, ๕.๙๒ และ ๕.๘๐ มิลลิเมตร จากข้อเท็จจริงดังกล่าวรับฟังได้ว่า เครื่องมือวัดความหนา แบบเวอร์เนียร์คาลิปเปอร์ และแบบเวอร์เนียร์ดิจิตอล ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดความหนาที่ต่างชนิดกัน เมื่อนำมาใช้ตรวจสอบวัดความหนาของผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำตามสัญญาจ้างแล้ว ค่าความหนาย่อมมีความคลาดเคลื่อนแตกต่างกันตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ประกอบกับจากข้อเท็จจริง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ร้านค้าเหล็กในจังหวัดนครนายกช่วยตรวจวัด คือ ๕.๗๐, ๕.๗๙, ๕.๗๖, ๕.๗๓, ๕.๕๐ และ ๕.๘๒ มิลลิเมตร และจากการตรวจสอบของวิทยาลัยเทคนิคมวกเหล็ก ค่าความหนาค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๕.๙๙ มิลลิเมตร ซึ่งผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำที่ผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการก่อสร้างตามสัญญาจ้างไม่ปรากฏว่ามีค่าความหนาดำกว่า ๕.๕๐ มิลลิเมตร แม้สัญญาจ้างจะกำหนดให้มีความหนา ๖ มิลลิเมตร ก็ตาม แต่ผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำ ที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างก็มีความหนาอยู่ในเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนตามมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๔๗๙- ๒๕๔๑ ที่กำหนดความหนาระหว่าง ๕.๐๐ ถึงน้อยกว่า ๖.๓๐ มิลลิเมตร ความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร มีเกณฑ์ ความคลาดเคลื่อนของความหนาเท่ากับ - ๐.๕๐ และ + ๐.๕๐ มิลลิเมตร ซึ่งสามารถยอมรับ และนำมาใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ของสัญญาจ้าง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีดำเนินการก่อสร้าง เป็นการถูกต้องครบถ้วนตามแบบรายการที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างแล้ว และเมื่อคณะกรรมการ ตรวจสอบการจ้างซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีคำสั่งแต่งตั้งได้ร่วมกันทำการตรวจรับงานจ้างไว้ โดยถูกต้องแล้วเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๒๙ วรรคหนึ่ง วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การลงนามตรวจรับการจ้างของคณะกรรมการตรวจสอบการจ้างไม่ผูกพัน ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี หากเห็นว่าไม่เป็นไปตามสัญญาจ้าง ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างและส่งมอบงาน

/เรียบร้อยแล้ว...

เรียบร้อยแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รับมอบงานไว้แล้วในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามข้อ ๔. ข. ของสัญญา ประกอบกับมาตรา ๕๘๗ และมาตรา ๖๐๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และถือว่าหนี้ค่าจ้างดังกล่าวถึงกำหนดชำระในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รับมอบการงานที่ทำแล้ว แต่เนื่องจากสัญญาดังกล่าวมิได้กำหนดเวลาชำระหนี้ค่าจ้างไว้ตามวันแห่งปฏิทิน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงจะตกเป็นผู้ผิดนัดเมื่อผู้ฟ้องคดีมีค่าเตือนให้ชำระหนี้แล้ว ตามมาตรา ๒๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ส่งมอบงานให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมทั้งขอเบิกเงินค่าจ้าง อันถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มีค่าเตือนให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้แก่ตนแล้ว และเมื่อผู้ฟ้องคดีมีค่าเตือนให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ โดยไม่ได้กำหนดเวลาให้ชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชำระหนี้ค่าจ้างภายในเวลาอันสมควร ซึ่งตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔๗ กำหนดว่า การซื้อ เช่าทรัพย์สิน หรือจ้างทำของ ให้หน่วยงานผู้เบิกรับดำเนินการวางฎีกาเบิกเงินโดยเร็วอย่างช้า ไม่เกินห้าวันนับจากวันที่ได้ตรวจรับทรัพย์สินหรือตรวจรับงานถูกต้อง และข้อ ๖๔ กำหนดให้ อนุมัติฎีกาเบิกเงินเพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างภายในสามวันทำการนับถัดจากวันรับฎีกา ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ด้รับมอบงานไว้ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องอนุมัติฎีกา เบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เบิกจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในเวลาดังกล่าว จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงวันฟ้องคดี (วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐) คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๑๘,๐๙๖.๕๙ บาท รวมต้นเงินและดอกเบี้ยผิดนัด ในส่วนค่าจ้างที่ค้างชำระจนถึงวันฟ้อง เป็นเงินจำนวน ๔๔๘,๐๙๖.๕๙ บาท (๔๓๐,๐๐๐ + ๑๘,๐๙๖.๕๙) สำหรับอัตราดอกเบี้ยผิดนัดของต้นเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องชำระดอกเบี้ยผิดนัดให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต้องคืนเงินหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาจ้าง พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีส่งมอบงานก่อสร้าง และคณะกรรมการตรวจการจ้างได้ตรวจรับงานไว้ถูกต้องเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ การรับผิด ในความชำรุดบกพร่องหรือความเสียหายของผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๘ ของสัญญา มีกำหนดภายใน ๒ ปี

/นับถัดจาก...

นับถัดจากวันที่ได้รับมอบงานดังกล่าว ซึ่งจะครบกำหนดในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๑ การที่ผู้ฟ้องคดี นำคดีมาฟ้องต่อศาลในวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ โดยมีคำขอให้คืนหลักประกันสัญญาที่ผู้ฟ้องคดี ได้มอบไว้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในขณะที่ทำสัญญา เป็นเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท แม้เป็นการฟ้องคดี ก่อนครบกำหนดเวลารับผิดในความชำรุดบกพร่องตามสัญญาซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงชอบที่จะใช้สิทธิยึดเหนี่ยวเงินหลักประกันได้จนกว่าจะครบกำหนดเวลาดังกล่าว แต่เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาประกันผลงานตามสัญญา คือ วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๑ แล้วไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โต้แย้งว่าเกิดความชำรุดบกพร่องหรือความเสียหายกับงานก่อสร้างตามสัญญา ภายในระยะเวลาประกันผลงานตามสัญญาแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญา และมีสิทธิได้รับคืนหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องคืนหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสัญญาข้อ ๓ วรรคสอง เป็นเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ในส่วนดอกเบี้ยของเงินหลักประกันสัญญานั้น เห็นว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๓๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นคืนหลักประกันให้ผู้เสนอราคา คู่สัญญาหรือผู้ค้าประกันตามหลักเกณฑ์ ดังนี้... (๒) หลักประกันสัญญาให้คืนให้แก่คู่สัญญาหรือผู้ค้าประกัน โดยเร็ว และอย่างช้าต้องไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่คู่สัญญาพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญาแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิยึดเหนี่ยวเงินหลักประกันสัญญาได้จนกว่าจะครบกำหนดวันที่ผู้ฟ้องคดี พ้นจากข้อผูกพันตามสัญญา คือ วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิด ชำระดอกเบี้ยในช่วงเวลาดังกล่าว แต่เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาประกันผลงานตามสัญญา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากข้อผูกพันตามสัญญาแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำต้องคืนหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาให้แก่ผู้ฟ้องคดีอย่างช้าต้องไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ ผู้ฟ้องคดีพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญา ตามข้อ ๑๓๗ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ คือ ภายในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่คืนหลักประกันภายในกำหนดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงตกเป็นผู้ผิดนัด ตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ ตามมาตรา ๒๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชำระดอกเบี้ยผิดนัดให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน หลักประกันสัญญา จำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยผิดนัดของต้นเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ จนกว่าจะชำระเสร็จ

/ส่วนกรณี...

ส่วนกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระค่าจ้างเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีขาดสภาพคล่องเป็นเงินจำนวน ๓๐,๒๗๕.๙๑ บาท และค่าเสียหายต่อชื่อเสียงอันดีของผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ค่าเสียหายดังกล่าวไม่ได้เป็นค่าเสียหายที่เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดสัญญาจ้างโดยตรงซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้งผู้ฟ้องคดียกขึ้นกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุน แม้วิธีพิจารณาคดีปกครองเป็นวิธีพิจารณาโดยใช้ระบบไต่สวน ซึ่งศาลมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมก็ตาม แต่ในการรับฟังพยานหลักฐานในคดีปกครองต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า คู่กรณีฝ่ายที่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงใดๆ เพื่อสนับสนุนข้ออ้างของตนมีหน้าที่เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงนั้นตามข้อ ๕๐ ประกอบข้อ ๖๔ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่เป็นข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในเบื้องต้น เมื่อผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างความเสียหายดังกล่าวมาลอยๆ โดยมิได้เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเสียหายในเบื้องต้น ตามข้อ ๖๔ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าเสียหายในส่วนนี้ ส่วนคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียม ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในอัตราอย่างสูงแทนผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจศาลปกครองที่จะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คู่กรณีฝ่ายใดที่แพ้คดีชำระค่าฤชาธรรมเนียม ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในอัตราอย่างสูงแทนคู่กรณีฝ่ายใดที่ชนะคดีได้ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิหักเงินค่าจ้างไว้เป็นค่าปรับกรณีผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา วันละ ๔๓๐ บาท นับจากวันครบกำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาจนถึงวันที่ทำงานแล้วเสร็จตามสัญญาได้ นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดไว้ว่า เมื่อคณะกรรมการตรวจการจ้างตรวจงานจ้างแล้วเห็นว่าเป็นการถูกต้องครบถ้วนเป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียดและข้อกำหนดในสัญญาแล้ว กรณีต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีส่งมอบงานครบถ้วนตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีส่งมอบงานจ้าง คือ วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งสัญญากำหนดให้ผู้ฟ้องคดีจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ แม้ผู้ฟ้องคดีมิได้ทำงานให้แล้วเสร็จได้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีจะตกเป็นผู้ผิดสัญญาต้องชำระค่าปรับในอัตราวันละ ๔๓๐ บาท นับถัดจากวันที่ครบกำหนดแล้วเสร็จของงานนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๙ ไปจนถึงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ รวมเป็นเวลา ๑๓ วัน ตามข้อ ๑๗ วรรคหนึ่งของสัญญา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอบที่จะหักเอาจากจำนวนเงินค่าจ้างได้ ตามข้อ ๑๙ วรรคหนึ่ง

/ของสัญญา...

ของสัญญา ก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการตรวจการจ้างซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ร่วมกันตรวจรับมอบงานจ้างไว้เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยมีได้ส่งหนังสือเรียกค่าปรับจากผู้ฟ้องคดีในขณะรับมอบงาน จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยอมรับชำระหนี้แล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ส่งหนังสือเรียกเอาเบี้ยปรับในเวลาที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับชำระหนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าปรับตามสัญญาได้ ตามมาตรา ๓๘๑ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังได้ และพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๔๘,๐๙๖.๕๙ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ อันเป็นวันนับถัดจากวันฟ้องคดีไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ จนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระเงินหลักประกันสัญญา จำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยผิดนัดของต้นเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การจะถือเอาเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไปมาตรฐานเลขที่ มอก. ๑๔๗๙-๒๕๔๑ ที่กำหนดความหนาระหว่าง ๕.๐๐ ถึงน้อยกว่า ๖.๓๐ มิลลิเมตร ความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร มีเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาเท่ากับ - ๐.๕๐ และ + ๐.๕๐ มิลลิเมตร แล้วถือว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเป็นการถูกต้องครบถ้วนตามแบบรายการที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างได้นั้น จะต้องปรากฏในเบื้องต้นก่อนว่า เหล็กของผู้ฟ้องคดีมีมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) จึงจะสามารถเทียบเคียงเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนดังกล่าวได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แถลงขอส่งเอกสารจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินที่พบว่า กรณีโครงการก่อสร้างพิพาทเป็นการปฏิบัติไม่เป็นไปตามรูปแบบรายการโดยเหล็กแบนที่ใช้ประกอบเป็นฝาดะแกรงเหล็กทรงระบายน้ำ

/มีขนาด...

มีขนาดไม่เป็นไปตามแบบรูปรายการกำหนดทั้งหมด (เหล็กแบนบางชิ้นมีขนาดความหนาต่ำกว่า ๖ มิลลิเมตร) ประกอบกับไม่ปรากฏหลักฐานใดว่าเหล็กแบนที่ใช้ดังกล่าวเป็นผลิตภัณฑ์มาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.) การนำเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาตามมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.) จึงไม่อาจนำมากล่าวอ้างได้ อีกทั้งการที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างว่าฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กของโครงการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีมีมาตรฐาน แต่จากการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินกลับพบว่าไม่ปรากฏว่าเหล็กมีมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถพิสูจน์ความมีมาตรฐานผลิตภัณฑ์ของฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กตามโครงการก่อสร้างดังกล่าวได้อีกด้วย ส่วนกรณีคณะกรรมการตรวจการจ้างตรวจเห็นว่าเป็นการถูกต้องครบถ้วนแล้ว ผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายเงินค่าจ้างทุกกรณีตามข้อ ๒๙ วรรคหนึ่ง และข้อ ๖๕ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น แม้ข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบดังกล่าวจะกำหนดว่า เมื่อตรวจเห็นว่าถูกต้องครบถ้วนเป็นไปตามแบบรูป รายละเอียดและข้อกำหนดในสัญญาแล้วให้ถือว่าผู้รับจ้างส่งมอบงานครบถ้วนตั้งแต่วันที่ผู้รับจ้างส่งงานจ้างนั้น... ก็ตาม แต่ตามข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบดังกล่าว เป็นหน้าที่และเป็นเรื่องกำหนดไว้เฉพาะเป็นการภายในของคณะกรรมการตรวจการจ้างเท่านั้น ไม่ได้มีผลผูกพันต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด ซึ่งเห็นได้จากกรณีคณะกรรมการตรวจการจ้างได้ออกใบตรวจรับงานจ้าง ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ เมื่อลงนามแล้วในหน้าที่ ๒ ได้เสนอใบตรวจรับงานจ้างต่อหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามลำดับ พร้อมทั้งมีช่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งอนุมัติหรือไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างได้ด้วย ซึ่งแม้ไม่ได้กำหนดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้ในข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบดังกล่าว แต่อำนาจโดยทั่วไปในการอนุมัติหรือไม่อนุมัตินั้น ยังให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งอนุมัติเสียก่อนตามเหตุผลและข้อเท็จจริงเป็นเรื่องๆ ไป อีกทั้งข้อ ๖๕ (๕) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ยังได้กำหนดอำนาจสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้ด้วยว่าในกรณีที่คณะกรรมการตรวจการจ้างบางคนไม่ยอมรับงานโดยทำความเห็นแย้งไว้ให้เสนอหัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาสั่งการ ถ้าหัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งการให้ตรวจรับงานจ้างนั้นไว้จึงจะดำเนินการตาม (๔) กรณีจึงเห็นได้ว่าแม้กรรมการตรวจการจ้างบางคนไม่ตรวจรับงานจ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังมีอำนาจสั่งการให้ตรวจรับได้ ดังนั้น ความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างจึงเป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นเพื่อเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการต่อไปเท่านั้น โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้มีผลผูกพันตามความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างเสมอไป เพียงแต่ตามข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบดังกล่าว เมื่อคณะกรรมการตรวจการจ้างมีความเห็น

/เสนอไปยัง...

เสนอไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นตามก็สามารถสั่งการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินได้ต่อไป โดยให้ถือวันตามวันที่ส่งมอบงาน นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นและเป็นนิติบุคคล อำนาจในการสั่งการอนุญาตหรือไม่อนุญาตอนุมัติหรือไม่อนุมัตินั้น เป็นอำนาจโดยเฉพาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ใช่อำนาจของคณะกรรมการตรวจการจ้างแต่อย่างใด และหากอำนาจการสั่งการอนุมัติหรือไม่อนุมัติไม่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายใดก็จะเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่กำหนดว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๒) สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้น แม้ว่าข้อ ๖๕ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องสั่งการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างตามความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้าง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็จะมีอำนาจทั่วไปตามมาตรา ๕๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ สั่งการอนุมัติหรือไม่อนุมัติให้แตกต่างไปจากความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างได้ ซึ่งสอดคล้องตามสัญญาเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ ที่แสดงให้เห็นว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจการจ้างแล้วก็ตามก็ไม่ได้มีผลให้ผู้ฟ้องคดีหลุดพ้นความรับผิดชอบแต่อย่างใด ดังนั้น แม้คณะกรรมการตรวจการจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีความเห็นว่างานก่อสร้างถูกต้อง แต่เมื่องานก่อสร้างจริงไม่ถูกต้องตามสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบแก้ไขงานให้ถูกต้องได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งการแก้ไขงานก่อสร้างให้แตกต่างไปจากความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างได้อีกด้วย อีกทั้งการที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงต่อศาลขอสงวนพยานเพิ่มเติมว่าในการก่อสร้างโครงการอื่นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้กำหนดรูปแบบรายการเช่นเดียวกับโครงการพิพาทในคดีนี้ โดยปรากฏว่าโครงการดังกล่าวมีการก่อสร้างฝาดะแกรงเหล็กไม่เป็นไปตามสัญญาเช่นเดียวกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตัดทอนเงินตามสัญญาตามความหนาของฝาดะแกรงเหล็กที่ขาดไปแล้วจึงจ่ายเงินค่าจ้าง ซึ่งหมายความว่าผู้ฟ้องคดีได้เปลี่ยนแปลงคำขอในคดีนี้เหลือเพียงตัดทอนงานในส่วนที่เหล็กหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ออก แล้วคิดเงินค่าจ้างตามค่างานใหม่ตามที่ตัดงานเหล็กออกไปด้วยเท่านั้น เมื่อฝาดะแกรงระบายน้ำเหล็กโครงการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีไม่มีมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถยกเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) มากล่าวอ้างได้ และความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างก็ไม่มีผลผูกพันต่อการสั่งการอนุมัติหรือไม่อนุมัติการจ่ายค่าจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขงานก่อนและไม่อนุมัติเบิกจ่ายค่าจ้างให้แก่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากงานก่อสร้างไม่ได้มาตรฐานและไม่เป็นไปตามแบบรูปรายการตามที่กำหนด
ในสัญญาจึงชอบแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
เป็นให้พิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เป็นสาระแก่คดี เนื่องจาก
กรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การจะถือเอาเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนตามมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง
สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๔๗๙-๒๕๔๑ ที่กำหนดความหนาระหว่าง
๕.๐๐ ถึงน้อยกว่า ๖.๓๐ มิลลิเมตร ความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร มีเกณฑ์ความคลาดเคลื่อน
ของความหนาเท่ากับ ๐.๕๐ และ + ๐.๕๐ มิลลิเมตร แล้วถือว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเป็นการถูกต้อง
ครบถ้วนตามแบบรายการที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างได้นั้น จะต้องปรากฏว่าเหล็กของผู้ฟ้องคดี
มีมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) เสียก่อน จึงจะสามารถเทียบเคียงเกณฑ์
ความคลาดเคลื่อนดังกล่าวได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างทางระบายน้ำพร้อมฝาดระแกรงเหล็ก
ตามข้อกำหนดในสัญญาเสร็จสิ้นเรียบร้อยทุกประการแล้ว โดยมูลเหตุแห่งคดีนี้สืบเนื่องมาจาก
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ว่าจ้างผู้ฟ้องคดีให้ทำงานก่อสร้างทางระบายน้ำพร้อมฝาดระแกรงเหล็ก
หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม-บ้านผู้ใหญ่บ้าน) ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างงาน
ตามที่ได้รับจ้างเสร็จสิ้นแล้วตามข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่
๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ขอให้คณะกรรมการตรวจการจ้างเข้าดำเนินการตรวจรับงาน และอนุมัติ
จ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ตรวจรับงาน
แล้วเห็นว่าถูกต้องครบถ้วนตามแบบทุกประการและเห็นสมควรจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ตามสัญญาจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี
จึงได้ทำหนังสือทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงิน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้มีคำสั่งไม่อนุมัติให้จ่ายเงินแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าฝาดระบายน้ำเหล็กแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า
หนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร โดยไม่ได้โต้แย้งว่ามีการทำผิดสัญญาจ้างในส่วนอื่นอีก ผู้ฟ้องคดีจึงได้มี
หนังสือเพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามและผู้ที่เกี่ยวข้องนัดวันเวลาเพื่อที่จะทำการตรวจวัด
ฝาดระแกรงเหล็กใหม่โดยใช้ “เวอร์เนียคาลิเปอร์” แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ดำเนินการ
ตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ร้องเรียน
ต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสระบุรีเกี่ยวกับการไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติของ
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งอำเภอมหากเหล็กได้มีคำสั่ง ที่ ๑๘๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อให้ทำหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว
โดยเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ ได้มีคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นายเจริญ บุตรดี ผู้อำนวยการกองช่าง นายเทอดชัย ทับไธสงค์ วิศวกรโยธา
 ชำนาญการ นางสาวดุจสดี บัวแพง ประธานกรรมการตรวจการจ้าง นายณัฐพงศ์ มหายศ นิติกร
 และ จ.อ.ณรงค์ชัย สละ เจ้าหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยชำนาญงาน ได้ร่วมกันลงพื้นที่จริง
 เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้มีรายงานผลการตรวจสอบ
 ข้อเท็จจริงต่อนายอำเภอมหากเหล็กเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๐ ว่า ความหนาของฝาดะแกรงเหล็ก
 อ่างอิงมาตรฐานอุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนทรงแบนรีดร้อนสำหรับงานทั่วไปและงานขึ้นรูป
 ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๔๘๔๗ (พ.ศ. ๒๕๕๙) เกณฑ์ความหนาคลาดเคลื่อน
 ที่ยอมรับได้กรณีความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร คือ ± 0.50 มิลลิเมตร ดังนั้น ความหนา
 ที่ยอมรับได้สำหรับเหล็กหนา ๖ มิลลิเมตร คือ ๕.๕ ถึง ๖.๕ มิลลิเมตร ซึ่งจากการตรวจความหนา
 โดยใช้เครื่องมือวัดละเอียดเวอร์เนียคาลิเปอร์ ที่มีความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร ได้ผลสรุป
 ได้ความหนา คือ ๖.๑, ๖.๑, ๖.๔, ๖.๒, ๖.๔, ๖.๓, ๖.๑, ๖.๒, ๖.๔, และ ๖.๒ มิลลิเมตร
 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ทั้งสิ้น และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการ
 ตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยมีผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการตรวจการจ้าง และช่างผู้ควบคุมงาน
 เข้าร่วมตรวจสอบ รวมทั้งมีเจ้าหน้าที่จากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจังหวัดสระบุรี และ
 สำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๑ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เข้าร่วมสังเกตการณ์ โดยจากการสุ่มตรวจ
 ความหนาของฝาดะแกรงเหล็กตามสัญญาจ้างในพื้นที่ จำนวน ๖ จุด ดังนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ใช้เครื่องมือระบบดิจิตอลวัดได้ ๕.๙๕, ๕.๙๗, ๕.๘๘, ๕.๙๕, ๕.๘๖, ๕.๘๘ มิลลิเมตร ผู้ฟ้องคดี
 ใช้เครื่องมือแบบแมนวลวัดได้ ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร และช่างผู้ควบคุมงาน
 ใช้เครื่องมือแบบแมนวลวัดได้ ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร และต่อมาเมื่อวันที่
 ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ปปท.)
 เขตพื้นที่ ๑ พร้อมด้วยนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดสำนักงานโยธาธิการจังหวัดสระบุรี
 ได้ดำเนินการตรวจสอบวัดความหนาฝาดะแกรงเหล็กวางระบายน้ำตามสัญญาจ้าง
 โดยจากการสุ่มตรวจวัดความหนาของฝาดะแกรงเหล็กโดยเริ่มจากจุดสิ้นสุดโครงการห่างออกไป
 เป็นระยะทาง ๑๐.๕๐ เมตร และวัดห่างออกไปทุก ๑๐ เมตร จำนวน ๑๒ จุด ดังนี้ เครื่องมือ
 วัดเวอร์เนียคาลิเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร วัดได้ ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๖.๑๐, ๕.๘๕,
 ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๕.๙๕, ๕.๙๐ และ ๕.๗๕ มิลลิเมตร และเครื่องมือ
 วัดเวอร์เนียดิจิตอลวัดได้ ๕.๙๐, ๕.๘๓, ๕.๙๙, ๕.๘๓, ๕.๙๔, ๕.๙๖, ๕.๙๖, ๕.๙๓, ๕.๙๑,
 ๕.๘๗, ๕.๙๒ และ ๕.๘๐ มิลลิเมตร ซึ่งจากข้อเท็จจริงดังกล่าวรับฟังได้ว่าเครื่องมือวัดความหนา
 แบบเวอร์เนียคาลิเปอร์และแบบเวอร์เนียดิจิตอล เป็นเครื่องมือวัดความหนาที่ต่างชนิดกัน
 เมื่อนำมาใช้ตรวจสอบวัดความหนาของฝาดะแกรงเหล็กวางระบายน้ำตามสัญญาจ้างแล้ว
 ค่าความหนาย่อมมีความคลาดเคลื่อนแตกต่างกัน ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้ให้...

ได้ให้ร้านค้าเหล็กในจังหวัดนครนายกช่วยตรวจวัดโดยวัดได้ ๕.๗๐, ๕.๗๙, ๕.๗๖, ๕.๗๓, ๕.๕๐ และ ๕.๘๒ มิลลิเมตร และจากการตรวจสอบของวิทยาลัยเทคนิคมวกเหล็กวัดความหนา ค่าเฉลี่ยได้เท่ากับ ๕.๙๙ มิลลิเมตร ซึ่งผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างตามสัญญาจ้างไม่ปรากฏว่ามีค่าความหนาต่ำกว่า ๕.๕๐ มิลลิเมตร แม้สัญญาจ้าง จะกำหนดให้มีความหนา ๖ มิลลิเมตร ก็ตาม แต่ผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำที่ผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการก่อสร้างที่มีความหนาอยู่ในเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนตามมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๔๗๙-๒๕๔๑ ที่กำหนดความหนาระหว่าง ๕.๐๐ ถึงน้อยกว่า ๖.๓๐ มิลลิเมตร ความกว้างน้อยกว่า ๑,๖๐๐ มิลลิเมตร มีเกณฑ์ความคลาดเคลื่อน ของความหนาเท่ากับ - ๐.๕๐ และ ๐.๕๐ มิลลิเมตร ดังนั้น จึงแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เหล็กที่นำมาใช้ในการผลิตผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำนั้นมีคุณภาพที่ได้รับการรับรอง ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ซึ่งเป็นมาตรฐานการรับรองคุณภาพสินค้า อันเป็นการยอมรับกันโดยทั่วไป และมีความหนาที่ยอมรับได้สำหรับความหนา ๖ มิลลิเมตร คือ ๕.๕ - ๖.๕ มิลลิเมตร ตามมาตรฐานดังกล่าวแล้ว จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างงาน ที่ได้รับจ้างเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ส่วนกรณีความเห็นของคณะกรรมการตรวจการจ้างไม่ผูกพัน ต่อการอนุมัติหรือไม่อนุมัติการจ่ายค่าจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เมื่อผาตะแกรงเหล็กวางระบายน้ำที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างมีความหนาอยู่ในเกณฑ์ ความคลาดเคลื่อนตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล็กกล้าคาร์บอนรีดร้อนแผ่นม้วน แผ่นแถบ แผ่นหนา และแผ่นบาง สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๔๗๙ - ๒๕๔๑ ประกอบกับจากผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายช่างผู้ควบคุมงานโครงการดังกล่าวได้ตรวจและควบคุมงาน ณ สถานที่ทำการก่อสร้าง รางระบายน้ำพร้อมผาตะแกรงเหล็กที่กำหนดไว้ในสัญญาทุกวัน การดำเนินงานของผู้ฟ้องคดี เป็นไปตามแบบรายละเอียดและข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ โดยได้มีการจดบันทึกสภาพ การปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีและเหตุการณ์แวดล้อมเป็นรายวันพร้อมทั้งผลการปฏิบัติงานแล้ว รายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบทุกสัปดาห์ รวมทั้งได้มอบเอกสารดังกล่าวให้แก่ เจ้าหน้าที่พัสดุหลังจากที่งานเสร็จแล้ว ซึ่งในส่วนการดำเนินการของคณะกรรมการตรวจการจ้าง ก็ได้ดำเนินการตรวจสอบรายงานผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีและได้รับทราบการส่งมอบงาน ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าการดำเนินการก่อสร้างถูกต้องครบถ้วนตามรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในสัญญาทุกประการ จึงได้ลงนามตรวจรับงานจ้างและได้ทำใบรับรองผลการปฏิบัติงาน เพื่อทำการเบิกจ่ายเงินจากคลังเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ชำระเงินค่าจ้างแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น คณะกรรมการตรวจการจ้างซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงได้ร่วมกันทำการ

/ตรวจรับงาน...

ตรวจรับงานจ้างไว้โดยถูกต้องแล้วเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ตามข้อ ๒๙ วรรคหนึ่งและวรรคสองของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำบันทึกเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การดำเนินการก่อสร้างไม่เป็นไปตามแบบที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง จึงไม่อนุญาติเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้รับจ้าง ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีส่งมอบงานเรียบร้อย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับมอบงานไว้แล้ว ก็ไม่ได้ระบุว่า การไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้างดังกล่าว เนื่องจากสาเหตุใดและจะให้แก้ไขในเรื่องใด รวมทั้งไม่ได้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีความเห็นไม่ให้มีการเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีก็อาจเข้าข่ายเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตอีกด้วย

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีทำงานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) งานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย เป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักประกันเป็นเงินสดจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท มอบให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา โดยผู้ฟ้องคดีต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จบริบูรณ์ภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็กแล้วเสร็จและได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงประธานคณะกรรมการตรวจการจ้างเพื่อส่งมอบงาน คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ตรวจรับงานจ้างเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างตามสัญญาถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการ และสมควรจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุได้เสนอความเห็นว่าจะเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุญาติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างเนื่องจากเห็นว่า งานก่อสร้างไม่เป็นไปตามแบบที่กำหนดในสัญญา กรณีฝาปิดรางระบายน้ำเหล็กแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ สป ๗๒๔๐๒/๗๖๙ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ฟ้องคดีเพื่อแจ้งผลการตรวจรับงานจ้างและให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไข งานจ้างให้เป็นไปตามแบบและเงื่อนไขอื่นๆ ในสัญญาจ้างต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการ แก้ไข โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ และลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๔ และวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้นัดวันเวลา เพื่อทำการตรวจวัดฝาตะแกรงเหล็กรางระบายน้ำ และหนังสือลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสระบุรี กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งนายอำเภออมวกเหล็กได้มีคำสั่งอำเภออมวกเหล็ก ที่ ๑๘๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการฯ ดังกล่าวและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง และได้รายงานผลการตรวจสอบต่อนายอำเภออมวกเหล็กเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๐ ว่า จากการสุ่มตรวจวัดความหนาของฝาตะแกรงเหล็กตามสัญญาจ้างโดยใช้เครื่องมือวัดเวอร์เนียร์ คาลิเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร จำนวน ๑๐ จุด มีผลการตรวจ ดังนี้ ๖.๑, ๖.๑, ๖.๔, ๖.๒, ๖.๔, ๖.๓, ๖.๑, ๖.๒, ๖.๔ และ ๖.๒ มิลลิเมตร และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบกรณีดังกล่าวโดยมีผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการตรวจการจ้าง และช่างผู้ควบคุมงานเข้าร่วมตรวจสอบ และมีเจ้าหน้าที่จากสำนักตรวจเงินแผ่นดินจังหวัดสระบุรี และสำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๑ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เข้าร่วมสังเกตการณ์ โดยจากการสุ่มตรวจ ความหนาของฝาตะแกรงเหล็กตามสัญญาจ้างในพื้นที่ จำนวน ๖ จุด มีผลการตรวจ ดังนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจโดยใช้เครื่องมือระบบดิจิตอลวัดได้ ๕.๙๕, ๕.๙๗, ๕.๘๘, ๕.๙๕, ๕.๘๖, ๕.๘๘ มิลลิเมตร ผู้ฟ้องคดีตรวจโดยใช้เครื่องมือแบบแมนนวลวัดได้ ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร ช่างผู้ควบคุมงานตรวจโดยใช้เครื่องมือแบบแมนนวลวัดได้ ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเขตพื้นที่ ๑ พร้อมด้วยนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดสำนักงานโยธาธิการจังหวัดสระบุรี ได้ดำเนินการตรวจสอบวัดความหนาฝาตะแกรงเหล็กรางระบายน้ำตาม สัญญาจ้างพิพาท ซึ่งจากการสุ่มตรวจวัดความหนาของฝาตะแกรงเหล็กโดยเริ่มจากจุดสิ้นสุด โครงการห่างออกไปเป็นระยะทาง ๑๐.๕๐ เมตร และวัดห่างออกไปทุก ๑๐ เมตร จำนวน ๑๒ จุด มีผลการตรวจ ดังนี้ ตรวจโดยใช้เครื่องมือเวอร์เนียร์คาลิเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร วัดได้ ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๖.๑๐, ๕.๘๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๕.๙๕, ๕.๙๐ และ

/๕.๗๕ มิลลิเมตร...

๕.๗๕ มิลลิเมตร และตรวจโดยใช้เครื่องมือเวอร์เนียรติจิตอลวัดได้ ๕.๙๐, ๕.๘๓, ๕.๙๙, ๕.๘๓, ๕.๙๔, ๕.๙๖, ๕.๙๖, ๕.๙๓, ๕.๙๑, ๕.๘๗, ๕.๙๒ และ ๕.๘๐ มิลลิเมตร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยและถูกต้องตามสัญญาจ้างแล้ว และฝาดะแกรงเหล็กปิดรางระบายน้ำแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีความหนาอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้และเป็นไปตามมาตรฐานอุตสาหกรรมทุกประการ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการปฏิบัติผิดสัญญาจ้างและผิดนัดไม่ชำระเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระเงินค่าจ้าง คืนหลักประกันสัญญา พร้อมดอกเบี้ยศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๔๘,๐๙๖.๕๙ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ อันเป็นวันนับถัดจากวันฟ้องคดีไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ จนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระเงินหลักประกันสัญญา จำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยผิดนัดของต้นเงินดังกล่าว ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คินค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นฟ้องด้วยจึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระเงินค่าจ้างตามสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า เมื่อคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้ใช้สิทธิเลิกสัญญาแล้ว คู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่ง

ได้กลับคืน...

ได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิม... วรรคสาม บัญญัติว่า ส่วนที่เป็นการงานอันได้กระทำให้และเป็นการยอมให้ใช้ทรัพย์สิน การที่จะชดใช้คืน ท่านให้ทำได้ด้วยใช้เงินตามควรค่าแห่งการนั้นๆ หรือถ้าในสัญญาที่กำหนดว่าให้ใช้เงินตอบแทน ก็ให้ใช้ตามนั้น สัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ที่ผู้ฟ้องคดีทำกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้อ ๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้ว่าจ้างตกลงจ้าง และผู้รับจ้างตกลงรับจ้างทำงานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) งานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบองค์การบริหารส่วนตำบลมิตรภาพ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขสัญญานี้รวมทั้งเอกสารแนบท้ายสัญญา ข้อ ๒ กำหนดว่า เอกสารแนบท้ายสัญญาดังต่อไปนี้ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญานี้ ๒.๑ ผนวก ๑ (แบบรูป) จำนวน ๒ หน้า ข้อ ๔.ข. กำหนดว่า ผู้ว่าจ้างตกลงจ่ายและผู้รับจ้างตกลงรับเงินค่าจ้างจำนวนเงิน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งได้รวมภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน ๒๘,๑๓๐.๘๔ บาท.. โดยถือราคาเหมารวม เป็นเกณฑ์ และกำหนดการจ่ายเป็นงวดๆ ดังนี้... งวดสุดท้ายเป็นจำนวนเงิน ๔๓๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้รับจ้างได้ปฏิบัติงานทั้งหมดให้แล้วเสร็จเรียบร้อยตามสัญญา รวมทั้งทำสถานที่ก่อสร้าง ให้สะอาดเรียบร้อยตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๐

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีทำงานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก หมู่ที่ ๕ (บริเวณต่อจากเดิม - บ้านผู้ใหญ่บ้าน) งานก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็ก ขนาดรางกว้าง ๐.๕๐ เมตร ขนาดปากรางกว้าง ๐.๔๐ เมตร ลึก ๐.๕๐ เมตร ยาว ๑๔๓.๐๐ เมตร หนา ๐.๑๐ เมตร ตามแบบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมป้ายโครงการจำนวน ๑ ป้าย เป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จบริบูรณ์ภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างรางระบายน้ำพร้อมฝาดะแกรงเหล็กแล้วเสร็จและได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงประธานคณะกรรมการตรวจการจ้างเพื่อส่งมอบงาน คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ตรวจรับงานจ้างเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างตามสัญญา ถูกต้องครบถ้วนตามแบบและรายละเอียดทุกประการ และสมควรจ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุญาติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างเนื่องจากเห็นว่างานก่อสร้างไม่เป็นไปตามแบบที่กำหนดในสัญญา โดยฝาดะแกรงระบายน้ำเหล็กแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้มีหนังสือ...

ได้มีหนังสือ ที่ สป ๗๒๔๐๒/๗๖๙ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ฟ้องคดีเพื่อแจ้งผลการตรวจรับงานจ้างและให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขงานจ้างให้เป็นไปตามแบบและเงื่อนไขอื่น ๆ ในสัญญาจ้างต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ดำเนินการแก้ไข ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ และวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ในวันเวลาเพื่อทำการตรวจวัดฝาดตะแกรงเหล็กทรายระบายน้ำ โดยเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบกรณีดังกล่าว โดยมีผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการตรวจการจ้าง และช่างผู้ควบคุมงานเข้าร่วมตรวจสอบ และมีเจ้าหน้าที่จากสำนักตรวจเงินแผ่นดินจังหวัดสระบุรีและสำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๑ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เข้าร่วมสังเกตการณ์ ผลจากการสุ่มตรวจจำนวน ๖ จุด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้เครื่องมือระบบดิจิตอลวัดได้ความหนา ๕.๙๕, ๕.๙๗, ๕.๘๘, ๕.๙๕, ๕.๘๖, ๕.๘๘ มิลลิเมตร ผู้ฟ้องคดีใช้เครื่องมือแบบแมนนวลวัดได้ความหนา ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร ช่างผู้ควบคุมงานใช้เครื่องมือแบบแมนนวลวัดได้ความหนา ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๖.๐, ๕.๙, ๕.๙ มิลลิเมตร และเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเขตพื้นที่ ๑ พร้อมด้วยนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดสำนักงานโยธาธิการจังหวัดสระบุรี ได้ดำเนินการตรวจสอบจากการสุ่มตรวจวัดความหนาของฝาดตะแกรงเหล็กโดยเริ่มจากจุดสิ้นสุดโครงการห่างออกไปเป็นระยะทาง ๑๐.๕๐ เมตร และวัดห่างออกไปทุก ๑๐ เมตร จำนวน ๑๒ จุด มีผลตรวจ ดังนี้ ตรวจโดยใช้เครื่องมือเวอร์เนียร์คาลิเปอร์ความละเอียด ๐.๐๕ มิลลิเมตร วัดได้ความหนา ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๖.๑๐, ๕.๘๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๕, ๕.๙๐, ๕.๙๐, ๕.๙๕, ๕.๙๐ และ ๕.๗๕ มิลลิเมตร และตรวจโดยใช้เครื่องมือเวอร์เนียร์ดิจิตอลวัดได้ความหนา ๕.๙๐, ๕.๘๓, ๕.๙๙, ๕.๘๓, ๕.๙๔, ๕.๙๖, ๕.๙๖, ๕.๙๓, ๕.๙๑, ๕.๘๗, ๕.๙๒ และ ๕.๘๐ มิลลิเมตร เห็นว่าตามสัญญาจ้างพิพาทกำหนดให้ความหนาฝาดตะแกรงเหล็กระบายน้ำมีความหนา ๖ มิลลิเมตร เมื่อผลการสุ่มตรวจวัดความหนาฝาดตะแกรงเหล็กระบายน้ำส่วนใหญ่มีความหนาไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร จึงไม่เป็นไปตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ของสัญญาจ้างพิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ระบุว่าได้ใช้เหล็กดังกล่าวตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) จึงไม่อาจนำเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนของความหนาตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) มาใช้ตามสัญญาจ้างพิพาทได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขกรณีดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการแก้ไขกรณีดังกล่าวถือว่าสัญญาจ้างพิพาทเลิกกันโดยปริยายคู่สัญญาจึงต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม ตามมาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระค่าการงานที่ผู้ฟ้องคดีได้ทำ เมื่อพิจารณาว่าขนาดความหนาของฝาดตะแกรงเหล็กระบายน้ำที่ขาดไปส่วนใหญ่

/มีขนาด...

มีขนาดไม่ถึง ๖ มิลลิเมตร โดยขาดไปประมาณ ๐.๐๑ ถึง ๐.๓๐ มิลลิเมตร และงานวางระบายน้ำดังกล่าวสามารถใช้ประโยชน์ต่อไปได้ จึงให้ลดเงินค่าจ้างลงร้อยละ ๕ ของวงเงินค่าจ้าง เป็นเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๐๘,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๓๙๑ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สำหรับกรณีดอกเบีย้ผิดนัด การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ และวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการเบิกเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ถือว่าเป็นหนังสือเตือนให้ชำระหนี้เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าจ้างเนื่องจากการทำงานไม่เป็นไปตามสัญญาจ้างพิพาท แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาล จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับดอกเบีย้ผิดนัดนับแต่วันฟ้อง ตามมาตรา ๒๐๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๐๘,๕๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องคดีเป็นต้นไปถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และดอกเบีย้ในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบีย้ใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๐๘,๕๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงฟังขึ้นบางส่วน

ส่วนกรณีการคืนเงินหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาจ้างพิพาทและดอกเบีย้ผิดนัดตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวจึงเป็นอันถึงที่สุด ตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๔๘,๐๙๖.๕๙ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบีย้ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ อันเป็นวันนับถัดจากวันฟ้องคดีไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบีย้ในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบีย้ใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ จนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระเงินหลักประกันสัญญา จำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบีย้ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบีย้ผิดนัดของต้นเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบีย้ใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ นับแต่วันที่ ๑๑

/เมษายน...

เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าจ้างจำนวน ๔๐๘,๕๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในชั้นอุทธรณ์บางส่วนตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายมานิตย์ วงศ์เสรี
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางสุมาลี ลิมปโหวาท
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวุฒิชัย ไทยเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิรัช ร่วมพงษ์พัฒนา

